

0. Innledningen

Tåken lå tett over den militære forskningsstasjonen, som befinner seg noen mil sør for Weyburn, ved grensen mellom Canada og USA.

Luften er kald, denne 28. november morgenen, år 2076.

Bygningen ser ut som en solid betongblokk. Stedet er inngjerdet av et tredobbelt, fire meter høyt elektrisk gjerde. En grusvei omgitt av tett granskog, fører fram til stasjonen. En skingrende sirene bryter stillheten.

- Når eksploderer bomben Herr Kauffman? Den aldrene Professor Terman så engstelig bort på veterinær Ginger Kauffman. Professoren og den rødhårede unge veterinæren befant seg fire etasjer under jorden. *- Vi har syv minutter på oss, før hele stasen går til helvete... .. Han svelget - Jeg har ringt og advart kontordamen i første. Hun tar med seg alle i etasjen og drar straks i sikkerhet. Vi må også komme oss til tilfluktsrommet litt faderlig fort.* Terman gned hendene nervøst og svelget. Øynene flakket da han pekte mot veggen bak dem. Stemmen skalv da han snakket *- Hva med alle forskerne og vaktene i lab. hallen? Det må minst være tjue mann igjen der inne.* Ginger så kaldt på professoren. *- Ja, hva med dem?* Professoren så ulykkelig ut. Han ristet fortvilet på hodet, og holdt hendene for ansiktet *- Å herre Gud. Hva har vi gjort? Hva har vi gjort? Så mange døde. Ja, de må garantert være døde nå. De har ikke en kjangse. Ikke en kjangse. Stakker, stakkers mennesker. De fordømte beistene har knust kameraene inne i hallen, så vi får ikke vite hva som foregår der.*

Av Torhild Hansen <http://tormaha.com>
Kopiering ikke tillat

Det var underlig å høre professoren kalle sitt skaperverk og stolthet for fordømte beist. Utallige ganger hadde han og professor Terman vært i munnhoggeri på grunn av disse fordømte beistene, som professoren nå kalte dem. Ginger mente de var **for** farlige.

Men Terman blåste irritert av veterinærens bekymringer. Professoren hadde sakt at man måtte se på dem som det de var, et våpen. Men samtidig fablet han ofte om at en gang i nær framtid, kunne man trolig finne utallige anvendelser for disse skapningene.

- Å gode Gud, hva har vi gjort? Se, det er jo umulig. Hvordan kom de seg ut?

Ginger Kauffman snudde seg. Professoren så på en av overvåkings skjermene som viste utearealet til den militære forsknings stasjonen. Professorens livsverk strømmet ut av bygningen. Vaktene hadde ikke en kjangse mot de genproduserte morderne. Forsvarets hemmelige våpen var helt ute av kontroll.

Ginger tørket svetten. *- Ingen kan redde vaktene nå.*

Professoren så trist på Ginger. *- Du er den eneste som innså hvor farlig de egentlig var. Ingen, ikke en gang **jeg**, hørte på deg.*

Å vi som har trent dem til å takle en hver situasjon i et fiendtlig område. Og så bruker de kunnskapen mot oss. Han stønnet. - Hvem skulle trodd noe slikt? Vi indoktrinerte dem, hjernevasket dem... De adlød vårt minste vink.

- Ja, ja, jeg vet alt det der. Det farligste og mest effektiv våpen som noen sinne er laget. Jeg har hørt det hundrevis av ganger. Du kalte dem for den største gave til menneskeheten, siden hjulet. For første gang i historien kunne krig utføres uten unødvendige tap av sivile og egne soldater, var det ikke det du sa? avbrøt Ginger syrlig.

- *Du trenger ikke strø salt i såret, Herr Kauffman.*

Professoren virket støtt.

- *Beklager. Jeg mente ikke å.....* Ginger kastet et blikk på klokken.

- *Vi må inn i tilfluktsrommet og det litt helvetes kvikt. Vi kan ikke kaste bort mer tid her.*

De to mennene for sammen av et brak som fikk hele veggen til å riste. Terman så nervøs ut. - *De kan ikke komme inn hit. Panserdøren kan holde hva det skal være.* Han sa det mest for å overbevise seg selv. Ginger var ikke så sikker. - *Døren holder nok, men veggene? Det høres ut som de er på vei inn gjennom veggen.*

Professoren var skeptisk. - *Gjennom førti centimeter tykke armerte betongvegger?*

Det neste smellet var enda kraftigere. Murpuss og malingsflak drysset ned fra taket over mennene. En dyp lang sprekk kom til syne på den ene veggen. Man kunne se lyset fra lab. hallen gjennom sprekkene. De så rett inn på armeringen. Noen bevegde seg på den andre siden.

Ginger grep professoren i armen og rev ham med seg. -

Løp professor, løp! Vi kan ikke bli her. Han dro professoren med seg gjennom B fløyen mot trappene som gikk opp til en solid metalledør.

Terman snudde seg og stønnet. En av hans fantastiske skapninger var nå på vei gjennom veggen.

- *Det nytter ikke. Når de klarer å komme seg ut av hallen, vil ikke denne døren være noen problem.*

Ginger så til sin forskrekkelse at fem av forskningsstasjonens stoltheter var i fullt firsprang i korridoren bare femti meter bak dem. Ginger rakk akkurat å få lukket og låst døren.

- *Professor, kom deg til tilfluktsrommet. Det er vår eneste kjangse. Jeg drar opp i femte og advarer de siste vaktene. Jeg fikk ikke tak i dem på telefonen.*

De skilte lag.

Ginger Kauffman løp så han kjente blodsmaken i munnen. Etter lyden å dømme ble døren eller veggen bak ham smadret. Han stanset ikke for å se seg tilbake. Bare løp.

Den hvite veterinærfrakken flagrer etter ham. Han stanser utålmodig foran låsen til heisen, mens computeren godkjenner fingeravtrykket og stemmen hans.

- *Godkjent, lød computerens metalliske kvinnestemme. Heis døren åpnet seg.*

Ginger forlangte 5. etasje. - *Bekrefter femte etasje, sa computeren rolig. Døren lukket seg sakte bak ham.*

- *Forbannede maskin! Treg som bare faen!* Han så på klokken. Bare fem minutter og førtiseks sekunder igjen nå. Hva om han ikke fant de to gjenværende vaktene i femte? Hva om de hadde gått inn på et av kontorene? Det var ikke tid til å lete etter dem. Og bruk av høytaleren var uaktuelt. De djevlene i underetasjene måtte ikke bli advart.

Var det ingen som kunne få den helvetes sirenen til å holde kjeft? Lyden gikk ham på nervene.

Omsider var han oppe i femte etasje. Han sprang gjennom en ny korridor. Han pustet lettet da han fikk øye på de to bevæpnede vaktene nesten med det samme. De nikket gjenkjennende til Ginger.

- *Veterinær Kauffman! Hvordan er stillingen i underetasjene?*

Ginger bannet rasende. - *Det er et helvetes blodbad der nede. Minst tye mann er døde. Jeg unnslopp så vidt. De er helt uten kontroll. Jeg sperret noen av dem inne i gangen*

Av Torhild Hansen <http://tormaha.com>

Kopiering ikke tillat

utenfor hallen, men de har trolig alt brutt seg igjennom døren eller veggene.

- Jeg sa de var for farlige til generalen, jeg sa det. Men hører noen på meg? Å nei da.

Jeg aktiverte bomben i underetasjen før jeg dro. Hele stasen går til helvete om fire minutter.

Vaktene så skrekkslagen på hverandre. Den ene av dem gispet forferdet. - **Fire minutter???** Han grep Ginger i skjorten.

- **Hva feiler det deg? Vi klarer aldri å evakuere på den tiden.**

Ginger vred seg løs og himlet utålmodig med øynene. - *Er det noen som feiler noe her, så er det deg. Mange av beistene har klart å rømme. Om vi var så dumme at vi evakuerte, ville vi løpe rett i armene deres.*

- **Så hva i helvete, er det dere venter på?** skrek Ginger for å overdøve alarmen.

- *Vi må inn i tilfluktsrommet. De andre er der alt. De tre mennene løp innover gangen til heisen som gikk direkte til tilfluktsrommet. Heisen var nede, de måtte vente til den kom opp.*

Ginger brukte anledningen og slo telefonnummeret hjem på mobilen. Det ringte - *Mary svar; vær så snill*, stønnet han.

Han måtte advare henne. Han ble helt syk om hjerte, ved tanken på at de beistene kunne ha nådd fram til huset. Han så for seg de to barna sine. Latteren fra to jenter på 3 og 5 år. Nådde bare en av rømlingene huset, ville den drepe dem alle. Hvorfor svarte ikke Mary? Han så henne for seg, med smilehull, det lange håret satt opp i hestehale. En rund vakker kvinne. Hans kone. Han så henne for seg i en

blodpøl, sammen med barna, og grøsset. Nei, det måtte ikke være skje.

Han tenkte på alle de årene han hadde holdt på hemmeligheten, om hva de drev med her på stasjonen. For hvert år ble han mer og mer nervøs. Følte at de var for farligere, og intelligente. Han hadde advart generalen, og anbefalt å avlive dem gjentatte ganger.

Men generalen så på ham som hysterisk. Og gjentok at den økonomiske verdien var for stor til å legge ned prosjektet. Dessuten drev jo andre land med det samme, og når de ikke syntes det var for farlig, så hvorfor skulle vi ha betenkeligheter?

Alt var selvsagt strengt hemmelig. En hver lekkasje, og mistanke fra pressen ble behendig dysset ned, og bagatellisert. De hadde egne folk til å ta seg av den slags. De som hadde lekket til pressen var blitt utsatt for en ”ulykke”. Og dermed var det problemet løst en stund. Ja, forsvaret hadde nå begynt å få flere av direktørene i de forskjellige nyhetsmediene i ”lommen”. Det gjorde det langt lettere å holde et hermetisk lokk over de militære hemmelighetene.

Krisen på forskningsstasjonen, begynte med et foto for få dager siden. En natur fotograf hadde tatt et bilde av en rømling fra forskningsstasjonen. Offisielt var bildet en forfalskning. Men innad i forsvaret ble det fullstendig panikk.

Problemet var at ingen av dyra var savnet. Kontrollen på forskningsstasjonene var fullstendig. Det var umulig, like så forbannet hadde en naturfotograf tatt bilde av et fullvoksnet individ mitt i skogen.

Den eneste muligheten var at de gravide hunndyra hadde smuglet ut noen av sine nyfødte, før de ble registrert. Hvor

lenge hadde det pågått? Lenge nok til at et individ hadde blitt voksen. Det var jo fullstendig katastrofe. Der ute i det fri kunne de ha formert seg ukontrollert. Antall dyr kunne være enormt.

Det var naturligvis forklaringen på alle de mystiske forsvinningene de siste årene. Bildet til naturfotografen løste gåten, som hadde ruget som en verkebyll over hele kontinentet. Hvert år hadde flere, og flere folk forsvunnet i skogene over hele USA.

Først nå innså generalen hvilken trussel forskningsprosjektet representerte. Presidenten, og forsvarsministeren avgjorde i dag, at man skulle avlive alle, som var i de 7 forskningsstasjonene. Men de var for smarte og farlige til å la seg avlive sånn uten videre.

Omsider hørte han sin kones stemme. - *Ginger, er det deg?*

- *Ja*, svarte han hest. Han hørte hun stusset. - *Hva er det for en sirene jeg hører i bakgrunnen. Er noe galt?*

- *Ja, alt har gått til helvete. Mary, du må ta med deg barna, og fly til New York øyeblikkelig. Besøk din søster der. Der burde dere være trygge foreløpig. Det går et fly om 1,5 time. Det burde du rekke.*

- *Men jeg er da trygg her. Jeg er jo flere kilometer fra forskningsstasjonen. Jeg kan komme og hente deg.*

Heisdøren åpnet seg, og de gikk inn.

- ***Nei! for helvete!*** brølte han. - *Du kommer ikke hit. Glem meg. Begriper du ikke at det har slått feil? Vi har feilbedømt hele prosjektet. De er langt mer intelligente enn det vi hadde trodd.*

Av Torhild Hansen <http://tormaha.com>

Kopiering ikke tillat

De fleste har brutt seg ut. De kan være hos deg hvert øyeblikk. De dreper alt de kommer over. Selv ikke barna vil de spare.

Han nølte, skulle han fortelle henne om mistanken han hadde?

- Mary, du vet alle de underlige forsvinningene de siste årene.. . Jeg er overbevist at det er rømlinger fra forskningsstasjonene som står bak. De kan ha formert seg uten kontroll i frihet. Har jeg rett, er helvete løs.

Stemmen hennes skalv nå. - *Å trøste og bære! Hvorfor har du ikke fortalt dette før?*

Han stønnet oppgitt: - *Jeg var ikke sikker før. Dessuten har jeg taushetsplikt, selv for deg, det vet du. Du må dra med det samme. Lover du meg det?*

- Ja, vi skal dra nå. Men hva med deg og alle de andre på stasjonen? Hun hørtes engstelig ut.

- Vi har aktivert bomben. Er på vei til tilfluktsrommet. Bomben går om to minutter. Vi burde ha en rimelig kjangse til å klare oss.

Han avsluttet samtalen, og heisdøren gikk opp. De tre mennene løp den korte gangen bort til tilfluktsrommet. Døren sto på gløtt.

I det de kom fram til døren, kjente de at fargen i ansiktet forsvant. Lukten av mye og ferskt blod slo i mot dem. Døde kropper lå strødd. Morderne sto over likene og vendte nå oppmerksomheten mot de nyankommende. Den ene vaktens rakk å få maskinpistolen ned fra skulderen, før angrepet kom.

En av milliard investeringene hadde stått skjult bak døren. Med en klapperslanges hurtighet grep han vaktens hode og

Av Torhild Hansen <http://tormaha.com>

Kopiering ikke tillat

vrei til. Nakken hans knakk med et smell. Mannen var død før han skjønnte hva som var skjedd.

Den andre vakten skrek hysterisk, da armen hans med voldsom kraft ble revet av fra kroppen. Straks for flere av morderne som ville dyr på den stakkars mannen og rev ham fra hverandre, som han skulle vært en tøy dukke.

Ginger sto som forsteinet. Han så på den grufulle scenen, uten å oppfatte hva han så. Det var som han så en skrekfilm på tv. Men det var ingen skjerm som skilte bildet fra virkeligheten.

Han kjente han ble helt kald innvendig da flere av morderene vente oppmerksomheten mot ham. Sakte, uhyre sakte, rygget Ginger bakover. - *Dere vil vel ikke gjøre meg noe? Vil dere? Vi er da venner, ikke sant? Jeg er jo en av dem som har skapt dere. Uten meg ville dere ikke ha eksistert.* Han viste det var en stor overdrivelse av sin egen betydning. Men dette var en situasjon hvor litt overdrivelse var på sin plass. Men det hjalp ikke. Ikke at han hadde trodd det ville hatt noen virkning heller.

De kom rolig mot ham. Det var som all lyd ble slått av. Hjernen hans nektet å registrere lydene. Det virket som scenen ble avspilt i ekstrem langsom hastighet. Den ene morderen var nå like ved ham. Alle bevegelsene dens virket langsomme.

Brått snudde Ginger og løp. Hans egne bevegelser føltes skremmende trege.

Sekundene fortonet seg som timer. Stillheten var trykkende.

Hans eneste sjanse var å nå først fram til heisen. Ginger så målet, og muligheten til liv ti meter foran seg. Før han var kommet tre skritt kjente han et kraftig slag i korsryggen.. Han viste at ryggraden var knekt i det han falt. Det forundret ham at han ikke kjente noen smerte. Han befant seg liggende rett ut på magen i korridoren. Han trengte ikke se for å vite at en av

Av Torhild Hansen <http://tormaha.com>

Kopiering ikke tillat

de livsfarlige skapningene kom rolig mot ham. Den tok seg god tid. Morderen viste at han ikke kunne komme noen vei. En tung fot ble plassert mellom skulderbladene hans, som presset brystet hardt ned mot gulvet. Brått kjente han noe skarpt mot halsen. En klo skarp som en syl, ble rolig presset langt inn i strupen på ham.

Ginger gulpet. Pusten gikk tungt, mens blodet rant utover gulvet. Han var ikke lenger redd for seg selv. Han var ferdig. Tankene gikk til hans kone, og verden utenfor. Gode Gud hva har jeg gjort? Hvordan skal menneskene der ute klare seg mot dem? Bortimot ingen vet om deres eksistens. Det var først nå katastrofens virkelige omfang gikk opp for ham.

I en brå bevegelse ble strupen revet helt av, og Ginger ble liggende livløs på gulvet.

* * *

Her begynner vår historie. Maria befinner seg i Canadas villmark. Hun er totalt uvitende om hvilke farer som truer.